

Sygn. akt II K 133/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Wildowicz

Protokolant: Joanna Radziszewska

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2019 r. sprawy:

A. J., syna E. i T. z domu Ł., urodzonego (...) w B.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 28.02.2019 roku w B. przy ulicy (...) naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza publicznego – kurator B. K., poprzez oblanie jej wodą, podczas i w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych,

tj. o czyn z art. 222 § 1 k.k.

I. oskarżonego **A. J.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 34 § 1a pkt 1 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. skazuje go na **karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności** polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 (czterdziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego Joanny Sawickiej kwotę 516,60 zł. (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy), w tym kwotę 96,60 zł. (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 zł. (stu dwudziestu złotych) tytułem opłaty oraz kwotę 70 zł. (siedemdziesięciu złotych) tytułem pozostałych kosztów sądowych.

Sędzia:

Sygnatura akt II K 133/19

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. J. zamieszkiwał w B. przy ulicy (...). W dniu 28 lutego 2019 r. B. K., pełniąc funkcję kuratora sądowego w Zespole (...) do Wykonywania Orzeczeń w Sprawach Karnych Sądu Rejonowego w B. P. udała się do miejsca zamieszkania A. J. celem przeprowadzenia wywiadu środowiskowego zleconego przez Sąd Okręgowy w B. w sprawie (...) dotyczącej udzielenia zezwolenia na odbycie kary w systemie dozoru elektronicznego. Po zaparkowaniu samochodu, weszła na teren w/w posesji, a następnie chodnikiem skierowała się w stronę drzwi wejściowych. W czasie gdy przechodziła obok domu, A. J. wychylił się z okna znajdującego się na pięttrze budynku i celowo wylał z dzbanka wodę wprost na B. K.. Kobieta odruchowo odskoczyła, a następnie podeszła do drzwi wejściowych, które otworzyła siostra A. J.. Po chwili do drzwi przyszedł również A. J..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o część wyjaśnień oskarżonego A. J. (k. 16v – 17, 51v), zeznania świadka B. K. (k. 5, 52 – 52v), a także notatkę urzędową (k. 2) i pismo kuratora (k. 3).

A. J. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że przedmiotowego dnia przebywał w swoim pokoju, który położony jest na piętrze budynku. Na parapecie na zewnątrz okna stał dzbanek z wodą przeznaczoną do podlewania kwiatów. W pewnym momencie otworzył okno, wziął dzbanek do ręki i wylał wodę na chodnik bezpośrednio pod oknem. Nie widział, że wówczas chodnikiem przechodziła kurator. Dodał, że nie wiedział, iż ona tego dnia do niego przyjdzie. Po wylaniu wody nie słyszał żadnych krzyków, nie zorientował się też, że kogoś oblał. Uważał zatem, że nie zrobił tego umyślnie (k. 16v – 17, 51v).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wina i okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu nie budziły jakichkolwiek wątpliwości.

Powyższe wynika przede wszystkim z zeznań B. K.. Pokrzywdzona, będąc kuratorem sądowym zatrudnionym w Sądzie Rejonowym w B. P. podała, że w dniu 28 lutego 2019 r. udała się do miejsca zamieszkania oskarżonego celem przeprowadzenia wywiadu środowiskowego zleconego przez Sąd Okręgowy w B. w sprawie (...). Gdy weszła na posesję A. J. i gdy szła chodnikiem obok domu w kierunku drzwi wejściowych, nagle poczuła, że została oblana z góry dużą ilością wody. Odruchowo krzyknęła i odskoczyła na bok. Spojrzała w górę i zobaczyła wyglądającego przez okno A. J., który trzymał w ręku dzbanek i śmiał się. Zapytał ją również dlaczego przyszła. Następnie pokrzywdzona podeszła do drzwi wejściowych, które otworzyła jej siostra oskarżonego. Do drzwi przyszedł również A. J., który nadal dopytywał się kuratora z jakiego powodu przyszła. B. K. dodała, że oskarżony mógł się spodziewać wizyty kuratora gdyż doskonale wiedział, iż przed orzeczeniem o dozorze elektronicznym zawsze jest przeprowadzany wywiad środowiskowy. Jej zdaniem mógł również zauważyć, że ona wchodzi na posesję, gdyż jego okno skierowane jest w stronę gdzie zaparkowała samochód. Z zeznań pokrzywdzonej wynika także, że A. J. nie przeprosił jej wówczas za to zdarzenie i nie tłumaczył, iż zrobił to niechcący (k. 5, 52 – 52v).

W ocenie Sądu zeznania B. K. są wiarygodne. Po pierwsze są one spójne, konsekwentne i z pozytywnym skutkiem poddają się weryfikacji przez pryzmat wskazań, wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Po drugie, pokrzywdzona jest osobą obcą dla oskarżonego, nie pozostającą z nim w konflikcie, a więc nie miała jakiegokolwiek powodu by podawać nieprawdę i przez to bezpodstawnie obciążać A. J.. Co istotne, od razu po zdarzeniu sporządziła stosowną dokumentację (k. 2), w której opisała jego przebieg zgodnie z późniejszymi zeznaniami.

O. potwierdził okoliczności, że przedmiotowego dnia B. K., przebywając na jego posesji została przez niego oblana wodą. Wyjaśnienia A. J. w tym zakresie Sąd uznał za wiarygodne gdyż były zbieżne z relacją pokrzywdzonej.

Zdaniem Sądu niewiarygodne i w związku z tym nie zasługujące na uwzględnienie były twierdzenia oskarżonego, że do zdarzenia tego doszło zupełnie przypadkowo, że nie miał zamiaru oblać pokrzywdzonej wodą. Po pierwsze, A. J. mógł spodziewać się wizyty kuratora gdyż wiedział, że ma być wydane orzeczenie o dozorze elektronicznym, które poprzedza wywiad kuratora. Po drugie miał możliwość zauważenia, że B. K. wchodzi na jego posesję i kieruje się w stronę drzwi wejściowych. Po wtóre, gdyby oskarżony rzeczywiście przypadkowo wylał wodę na pokrzywdzoną, od razu by zareagował, chociażby ją przeproszając bądź tłumacząc, że doszło do tego niechcący. Z relacji B. K., wynika jednak, że A. J. w ogóle nie był zaskoczony zaistniałym zdarzeniem, był wręcz zadowolony z tego co zrobił. Wszystko to wskazuje więc, że prezentowana przez oskarżonego wersja jakoby miał być to zupełny przypadek to nic innego jak przyjęta przez niego na potrzeby niniejszej sprawy linia obrony, która zdaniem Sądu pozostaje w sprzeczności z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego.

Reasumując, opisane wyżej dowody uzupełniają się i tworzą logiczną całość, nie pozostawiając w ocenie Sądu jakichkolwiek wątpliwości, co do tego, że A. J. dopuścił się zarzucanego mu czynu. Dowody te wykazały, że w dniu 28 lutego 2019 r. w B. przy ulicy (...) oblał funkcjonariusza publicznego – kuratora sądowego B. K. wodą. Nie

mogło budzić żadnych wątpliwości, że zrobił to umyślnie, jak również to, iż zachowanie to naruszyło nietykalność cielesną pokrzywdzonej i podjęte zostało podczas i w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych. A. J. zachowaniem swoim wyczerpał więc ustawowe znamiona przestępstwa przewidzianego w art. 222 § 1 k.k.

W ocenie Sądu wymierzona wobec oskarżonego kara ograniczenia wolności jest odpowiednia biorąc pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące, a także warunki i właściwości osobiste sprawcy oraz stopień jego zawinienia i stopień społecznej szkodliwości czynu. Okolicznością obciążającą jest to, że A. J. był w przeszłości karany sędownie (k. 25).

Niewątpliwie występki, którego dopuścił się oskarżony cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości. A. J. dopuścił się bowiem zamachu na nietykalność cielesną funkcjonariusza publicznego, godząc również w szacunek i powagę reprezentowanego przez niego urzędu. Uczynił to ponadto bez jakiegokolwiek powodu, co najwyżej dla poprawy własnego dobrego samopoczucia. Ponadto mając możliwość rozpoznania faktycznego i społecznego znaczenia czynu, mając możliwość zgodnego z prawem zachowania, nie będąc przez nikogo zmuszanym, zdecydował się popełnić przestępstwo.

Przy wymierzaniu oskarżonemu kary ograniczenia wolności Sąd wziął także pod uwagę cele prewencji indywidualnej i generalnej, które winna spełniać ta kara. Zdaniem Sądu orzeczona kara zapobiegnie w przyszłości ponownym czynom oskarżonego i będzie oddziaływać na niego wychowawczo, ponadto ukształtuje wyobrażenie społeczeństwa o konieczności przestrzegania norm prawnych i nieuchronności kary.

O kosztach obrony udzielonej oskarżonemu przez radcę prawnego Joannę Sawicką z urzędu orzeczono na podstawie § 17 ust. 2 pkt 3 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2019 r., poz. 68).

O kosztach postępowania orzeczono na mocy art. 627 k.p.k., a o opłacie na zasadzie art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., nr 49 poz. 223 ze zm.).

Sędzia: